

Příloha

Příloha č.1: Scénář polo-strukturovaného rozhovoru

Tematické okruhy a vzorové otázky:

1. ZAMILOVÁNÍ/LÁSKA

Byla jsi někdy zamilovaná?

Byla to velká láska?

Vidíš rozdíl mezi láskou a zamilováním? Jaký?

Co pro Tebe znamená romantická láska?

Co Tvoje první láska?

Kolikrát jsi byla zamilovaná?

2. VZTAH

Kolik jsi měla vztahů?

Jak jste se seznámili? Jak vztah probíhal dál? Proč nevyšel/nevyšly?

Čím se vztah/y pokazil/y?

Uvědomovala sis nějaké problémy?

Jaké? Jak jste je řešili/řešíte?

Jak ses cítila/cítíš?

Byla jsi zklamaná?

Jak jsi se z toho dostala?

3. PŘEDSTAVY

Snila jsi někdy o lásce?

Jak by měl vypadat Tvůj ideální partner?

Co od partnera očekáváš?

Co bys nezkousla?

Máš nějaký vzor, jak chceš, aby Tvůj vztah vypadal?

Co říkáš na lásku v romantických filmech?

Příloha č. 2: Vzor informovaného souhlasu

Fakulta sociálních věd
Univerzita Karlova v Praze

Informovaný souhlas s rozhovorem a jeho užitím

Děkuji, že souhlasíte se zapojením do bakalářské práce s předpokládaným názvem *Zklamání jako kulturní praktika*. Tuto bakalářskou práci zpracovává studentka oboru Sociologie a sociální antropologie FSV UK, Zuzana Kompanová (dále výzkumník), pod vedením Mgr. Michala Kotíka z pražské Karlovy Univerzity.

Cílem výzkumu je prozkoumat souvislost mezi sněním o romantické lásce a zklamáním v milostných vztazích účastníků výzkumu.

Vaše účast na rozhovoru je zcela dobrovolná. Pro potřeby analýzy se rozhovor s Vámi bude nahrávat. Nahrávání může být na Vaši žádost kdykoliv přerušeno, nebo ukončeno, je možné odmítnout odpovědět na otázku, či odpovědět mimo záznam.

Celý rozhovor bude přepsán do textové podoby. K záznamu bude mít přístup pouze samotná výzkumnice, ale podepsáním tohoto souhlasu dáváte svolení k vyžádanému poskytnutí anonymizovaných prepisů rozhovorů vedoucímu, oponentce práce a zkušební komisi.

Podepsáním informovaného souhlasu:

- Potvrzuji dobrovolnou účast na tomto projektu a rozumím tomu, jakým způsobem bude nakládáno s poskytnutými informacemi. Dávám výzkumnici své svolení, aby informace, které jsem poskytl/a použila k účelu bakalářské práce.
- Souhlasím s nahráváním výzkumného rozhovoru, jeho přepisem do textové podoby a analýzou tohoto přepisu.
- Souhlasím, aby byl rozhovor pro účely výzkumného zpracování použit po anonymizaci, a rozumím tomu, jakým způsobem bude zachována důvěrnost

informací během výzkumu i po jeho skončení. Dávám souhlas k tomu, že výzkumnice může v bakalářské práci citovat informace, které ji poskytují.

V případě jakýchkoliv dotazů se na mne neváhejte obrátit (zuzanacompanova@seznam.cz).

Datum rozhovoru:

Jméno výzkumníka:

Podpis výzkumníka:

Vaše jméno:

Váš podpis:

Příloha č. 3: Přepis rozhovoru s Paulou

ZK: „Byla jsi někdy zamilovaná?“

P: „Byla, určitě.“

ZK: „A byla to velká láska?“

P: „No, jo, byly, určitě.“

ZK: „Bylo jich víc?“

P: „Bylo.“

ZK: „No, tak mi něco pověz o té první.“

P: „No, jak se to vezme, od jakýho věku. No, úplně první moje láska byla už ve školce, a my jsme se i navštěvovali, protože to byl kluk ze stejné vesnice, takže jsme se i mimo školku vídali, jsme si hráli a tak, a to bylo hezký. Já si to i do dneška pamatuju, já si z dětství moc věcí nepamatuju, ale tohle jo.“

ZK: „A znáte se ještě pořád? Jste v kontaktu?“

P: „Jo známe. V kontaktu úplně nejsme, ale když se potkáme, tak se určitě pozdravíme, prohodíme pár slov a tak.“

ZK: „A co nějaká vážnější láska?“

P: „Ty dlouhodobější, tak to bylo někdy v sedmnácti, bylo to teda půl roku, ale na tu dobu mi to přijde, že to byl docela dlouhý vztah.“

ZK: „A tam jsi byla teda zamilovaná už.“

P: „Jo, jo, to jsem byla zamilovaná a s tím klukem jsme chodili, říkám asi půl roku/tříčtvrtě, tak nějak, přesně si nevzpomenu, a to byl jako můj první vážnější vztah, no.“

ZK: „A jak to probíhalo?“

P: „No, my jsme se poznali na střední škole na diskotéce, já tam byla vlastně se svojí spolužačkou, no, takže tam jsme se seznámili a hnedka jsme si tak jako padli do oka, no, a od té doby jsme se začali vídat ...“

ZK: „Jak to skončilo?“

P: „No, tak říkám, bylo to asi půl roku/tříčtvrtě, ale už si úplně nevzpomenu na ten důvod, proč ...já už fakt nevím, ono je to docela dávno, ale mám pocit, že mi tam vadili nějaký charakterové vlastnosti, jo, že ten člověk se nechoval úplně hezky ke mně, z mého pohledu, a víceméně jako chtěl to napravit, až když bylo pozdě no, my jsme se rozešli a ještě mě chtěl zpátky s tím, že se pokusí napravit a tohle bude dělat a něco ne, ale hlavně to byl takovej věk, kdy jsem to ani moc neřešila, takže jsem to nebrala jako nějakou tragédii prostě, takže jsem šla dál.“

ZK: „Takže jsi z toho nebyla smutná?“

P: „Ani ne, vlastně jsem to byla já, kdo udělal ten krok, takže jsem se s tím klukem rozešla já, takže pro mě to bylo definitivní a neměla jsem potřebu se k němu vracet a asi ty negativa převážily ty pozitivní, no.“

ZK: „A co od partnera teda chceš?“

P: „Mě všichni říkají, že jsem hrozně náročná, ale já si to úplně nemyslím, mě nepříjde, že bych měla nějaký velký nároky, ale já jsem člověk, který má rád svobodu, takže já potřebuju svobodu na nějaký svoje aktivity a tak dál, ale zase jsem dost tolerantní, takže i já tu svobodu dávám, no, takže nějaká tolerance, určitě společný zájmy, to je hrozně důležitý, to už jsem zjistila, takže určitě, abychom měli nějaký společný koníčky a ...“

ZK: „A...?“

P: „Přemyslím ...ještě, aby mě ten člověk respektoval, aby si mě vážil.“

ZK: „Potřebuješ, aby Ti dával najevo, že Tě má rád?“

P: „To taky, ale já jsem spíš ten typ, který to úplně nepotřebuje slyšet, ale chce vidět činy víc než slova, takže skutky jsou pro mě důležitější.“

ZK: „Co bys třeba naopak nezkousla?“

P: „Lež, když mi někdo lže, to je podle mě asi jako nejzásadnější problém v těch vztazích, když prostě člověk ke mně není férový, já mám prostě férový jednání, jednání na rovinu, a to očekávám i od toho druhého, no.“

ZK: „A máš nějakýho vysněného prince, nebo měla třeba, když jsi byla mladší?“

P: „Jo, to jsem měla určitě, když jsem byla mladší, to jo, ale teď už nějak nemám prostě, jak to říct, nějaký typ, který by se mi líbil, vyloženě, i když v něčem si jsou podobný vlastně.“

ZK: „Jo? V čem třeba?“

P: „Já bych řekla, že právě v těch povahových rysech, jakože charakterově si vybírám podobný typy, vzhledově ani ne, tak bych řekla, že je to různorodý, ale ty povahový, ty určitě.“

ZK: „A ten charakter je teda, že Ti musí projevovat, úctu, respekt, musí tě tolerovat?“

P: „No měli by, ale ne vždycky to tak je.“

ZK: „Aha, takže sis vybírala kluky, kteří tohle neměli teda?“

P: „Úplně vždycky ne, nebo jako to působilo, že jo, ale pak se prostě vždycky staly nějaký věci, že jsem zjistila vlastně, jak to říct, že já jsem to asi brala vždycky trošku jinak, než oni, asi jsme si to nikdy nevyjasnili ze začátku, a já jsem měla o tom asi jinou představu o těch vztazích ...“

ZK: „Než oni?“

P: „Hmm, to se mi stává poslední dobou docela často.“

ZK: „Poslední dobou? Kolik jsi měla vztahů?“

P: „Takových vážnějších? V sedmnácti jsem měla ten jeden, pak když jsem se přestěhovala do Města A, tak tam jsem měla jednoho dva a půl, nebo dva a třičtvrtě roku, to byl vlastně můj nejdelší vztah...“

ZK: „A s tím to taky nedopadlo?“

P: „Tak jako nedopadlo, ale tam to bylo zase o tom, že mi bylo nějakých dvacet a já jsme vlastně zjistila, že se asi ještě nechci úplně vázat a já měla pocit, že jsem, jak říká kolegyně nevyskákaná, nevybouřená, protože já jsem se vlastně do toho Města A přestěhovala z vesnice, takže to bylo takový wow, městský život, bez rodičů, takže tohle jsem si chtěla užívat a on ten vztah vlastně i časem směřoval k tomu ... my jsme si jako na jednu stranu hrozně rozuměli, ale my už byli pak spíš kamarádi, než partneři, takže já jsem ho už tak jako brala ... nevím, no, něco tomu už chybělo, taková prostě nějaká vášeň, taková jiskra ..“

ZK: „A tu ve vztahu teda potřebuješ?“

P: „Hmmm, hmmm, to je pro mě důležitý no, nebo minimálně po dvou letech si ještě myslím, že by to tam mělo být, takže já jsem ho fakt spíš brala jako kamaráda, jako bráchu, se kterým jsme si rozuměli.“

ZK: „A on Tě miloval nebo taky bral spíš jako kamarádku?“

P: „Hm, on byl do mě fakt blázen, udělal pro mě první poslední, ale my jsme se pak hádali ke konci a už to opravdu nebylo ono no. Vtipný je, jak jsem si hrozně chtěla užívat, a rozešli jsme se, tak já jsem asi 3 měsíce na to si našla dalšího partnera, a tam se to najednou úplně změnilo, nemyslím to, že bych si nechtěla užívat, ale je to o tom člověku, kterýho potkáš, tak jsem úplně přehodnotila, možná to bylo tím, že byl o 4 roky starší než já, a tady to bylo asi naopak, že já jsem byla strašně zblázněná a udělala pro něj první poslední a on to bral

naopak, tak laxněji no. Já si totiž myslím, že já jsem byla pro něj převoznice, protože on se těsně předtím, než jsme se dali dohromady, rozešel s holkou po 5 letech, a vlastně nás seznámili kamarádi a vlastně tady ten vztah skončil tak, že on vlastně nepocházel z tohoto města, ale jako z jinýho, a on mi říkal, že se tam chce jednou vrátit, ale já to tak mám, že když s někým jsem, tak pro mě třeba není problém se přestěhovat s tím člověkem někam jinak, nebyl by pro mě problém se přestěhovat, a my jsme byli nějak venku a pohádali jsme se, a on se ozval asi po třech dnech a že bysme si měli promluvit, a na něm bylo vidět, že mi chce hrozně něco říct, ale neví jak, a říkal mi, že dostal nabídku na práci v tom domácím městě a že je to práce, která už nemusí přijít, že o ní má zažádáno už asi 3 roky a že to vyšlo, já jsem byla tehdy ve druháku na výšce, tak jsme řekla, no dobře, tak já si tady dodělám rok školy, a pak můžu přijet za Tebou, a řekl mi, a co bys tam dělala? Tam není práce pro Tebe, tak jsme jako tak zbystřila a ptala se, no tak jako jak to chceš udělat? No tak se rozejdeme, to jsme byli spolu rok, no tak se rozejdeme, že chce udělat úplně tlustou čáru za městem A, no a já jsem se pak od společných kamarádů dozvěděla, že se vrátil k té bývalý.“

ZK: „Aha.“

P: „Takže to bylo životní zklamání pro mě, takový první no.“

ZK: „A jak jsi se s tím vyrovnala?“

P: „Hodně blbě. Já jsem byla fakt zamilovaná ...to mě bylo nějakých 24 a už to byl takovej ten věk, když už jsem nebyla takový to mladý kuře a už jsem to brala jinak než v těch dvaceti.“

ZK: „Tak to bolelo ...“

P: „Hm.“

ZK: „A on se předtím jako nechoval tak, že by s Tebou nechtěl být, vůbec si to nepoznala?“

P: „Nee, vůbec a ještě mně řek, že kdyby ta nabídka práce nepřišla, tak že bysme šli spolu asi i bydlet, ale prostě on byl typ člověka, kterej si šel za svým, a prostě nebral ohledy na mě, nebo nechtěl je brát, a prostě dostal nabídku práce, tak jsem si řekla prostě OK, nebudu mu bránit a v moment, kdy mi to řekl, tak měl v Městě A ještě měsíc, a já jsem byla tak blbá, že jsem s ním ten měsíc ještě byla, místo toho, abych ho rovnou jako vypakovala, já jsem si totiž myslela, že to dokážu ještě nějak změnit, že to není definitivní, ale on už byl definitivně rozhodlej, kor když tam hrála roli ještě ta jiná holka asi.“

ZK: „A on už s ní byl nebo to nevíš?“

P: „Ne, to si myslím, že ne, tak ona bydlela tam, ale byli v kontaktu, jsem ho myslím i jednou zaslechla, když s ní telefonoval, ale bylo to takový, že si něco domlouvali, mi přišlo, a nechtěl ani slyšet, že by tam zůstal, a ono nemělo cenu ho přemlouvát.“

ZK: „A ty ses netrápila ten měsíc?“

P: „Trápila, to bylo hrozný, fakt ...tohle se mě drželo docela dlouho. To si pamatuju do teď, to bylo fakt takový první zklamání, a to si pamatuju do teď, no, že jsem si jako s těma klukama dělala, co jsem chtěla a nějak to fungovalo, no a pak když je člověk nějak hodnej, tak se mu to takhle vrátí, ale když jsem se chovala jako mrcha trošku, tak to bylo v pohodě, tak kde je ta spravedlnost?“

ZK: „Na tohle je dobrý přísloví, nebo přísloví, že ten, kdo miluje mív, tak je na tom vždycky líp.“

P: „To je pravda, to už jsem taky slyšela.“

ZK: „Myslíš, že to tak je?“

P: „Hm, já si myslím, že na tom něco bude. To byl podle mě ten případ toho prvního vztahu.“

ZK: „A co Ti vyhovuje víc, když jsi víc zamilovaná Ty, nebo on?“

P: „Já si nemyslím, že to je o tom, co Ti víc vyhovuje, ale já poslední dobou myslím, že to jsem já vždycky, ten člověk, kterej do toho víc spadne. Za těch posledních několik vztahů to tak bylo no, a pak se fakt trápim no, takže v těch dvaceti to byl úplně ideál.

ZK: „A co Ti pomohlo z toho se dostat?“

P: „Hlavně kamarádi no, já jsem pak měla kolem sebe super lidi, kteří mě podrželi, různě aktivity, sport, snažila jsem se prostě hodně zaměstnat a žít dál no, tím život nekončí.“

ZK: „Takže na to nemyslet, hlavně nějak zaměstnat mysl.“

P: „Přesně tak.“

ZK: „No, a to byl druhej vztah teda.“

P: „Pak jsem měla takový spíš krátkodobější, to ani jakoby nepočítám jako vztahy, to bylo spíš takový pokus omyl, jak to říct, to jsem se vždycky s někým seznámila, ale nikdy z toho nebylo nic vážnějšího.“

ZK: „Takže to pro Tebe ani nemělo nějaký význam.“

P: „Ne, ne..i když jsme si řekli, že prostě ne, tak jsem byla úplně v pohodě s tím. A to bylo někdy...taky s tím klukem jsme se rozešli 2010/2011 ... no, a pak další vážnější vztah byl, když jsem byla ve Státě B, tak jsme se právě s bráchovou přítelkyní rozhodly, to bylo na magisterským, když jsem dodělávala, no měla za sebou rok magisterskýho a s bráchovou přítelkyní jsme chtěly na léto do Státu B, vydělat si nějaký peníze a ona hlavně taky potřebovala nějakou změnu, vypadnout, protože takhle nikde nebyla, takže jsme si udělaly takovou dámskou jízdu, no, a tam jsem potkala dalšího osudovýho muže, a byl to zrovna můj spolubydlící z chatky, protože tam se bydlelo po 6 v takových bungalovech a byli 3 pokoje po dvou, pak jsme měli společnou kuchyňku s obývánkem, koupelka, že jo, klasický vybavení. No a my jsme tam měly jet na dva měsíce jenom, a my jsme si vlastně něco začali tady s tím spolubydlícím, takže jsme se dali do kupy a já jsem pak přemýšlela, jestli někoho má, nemá, prostě takovej fajn člověk, upovídanej, společenskej, bylo mi divný, že by někoho neměl, a my jsme si asi po dvou týdnech něco začali, měli jsme nějakou párty, a tam jsme se jako opili, takže to jsme se jako začli bavit víc celkově s těma lidma, z toho domku a sedli jsme si tam všichni a tady s tím klukem to bylo takový, já musím říct, že do teďka je to pro mě asi nejlepší vztah, co jsem měla, i když to dopadlo úplně nejhůř, jak mohlo, tak stejně prostě si říkám, že to byl asi nejlepší vztah, co jsem měla, bylo to hrozně spontánní, on byl skvělejší prostě, choval se hezky, moje švagrová, bráchova přítelkyně, já jí říkám švagrová, má na to jinej názor, ona ho moc nemusela, že se mnou hrozně manipuluje, což si nemyslím, nebo jsem to v té zamilovanosti neviděla, ale přišlo mi, že se choval hezky, ale nic mi neslíbil, neřikal prostě, že to ...a vlastně na základě toho, že jsme ho potkala, jsem začala přemýšlet o tom, že bych tam ještě zůstala, on tam měl bejt do ledna, tak jsem si říkala, že bych přerušila studium a ještě tam semestr zůstala, že si aspoň něco vydělám a ta bráchova přítelkyně, že by odjela na konci léta, ona neuvažovala, že by tam byla dýl, tak jsme se tak nějak dohodli, ve škole jsem si to zařídila, že jo, přerušila jsem si studium, a že tam jako zůstanem teda spolu, že vlastně to bude pohoda a to, takže jsme se k sobě sestěhovali do pokoje asi po 2 měsících, to bylo hrozně rychlý na mě, a já jsem vlastně do té doby s nikým nežila. Ani s tamtím, se kterým jsem byla dva a půl roku, to jsme se jenom vídali a přespávala jsem u něj, ale nebydleli jsme spolu, tak ono no...ve dvaceti, nevím, přijde mi, že když mě bylo 20, tak to nebylo takový běžný, že se spolu po roce už jako stěhujete, že to bylo po delší době. No a tady s tím, to mi bylo už pětadvacet, šestadvacet, nebo dvacet sedm si myslím. No, tak jsme se k sobě sestěhovali a já jsem jako tak checkovala, jestli někoho má, jestli někomu volá a tak, a my jsme se o tom jednou i bavili a on asi byl fakt trošku manipulátor. On se mě jednou zeptal, jestli si myslím, že někoho

má, a já říkám, no jako nevím, myslím si, že ne, nevidím Tě, že by jsi chodil jako někam volat na tajňačku nebo tak, ale i celkově jsi pořád tady a nejezdíš domů, takže on mě jako nechal v tom, že nikoho nemá, no a tak jak čas plynul a my jsme si to v lednu zas prodloužili ještě o půl rok, protože nám bylo spolu dobře, a bylo vidět, jakože i z jeho strany, že je spokojenej a taky, že jo, když měl možnost si vydělat peníze, tak se nechtěl vracet, a on pořád tak mluvil jenom o svý matce, protože otec mu umřel, takže jsem to brala tak, že je svobodnej, bez závazku a jako že má jen tu maminku ..no a ...jsme si tam tak žili, ve volným čase jsme výletili, hlavně o víkendech, projezdili jsme docela velkou část toho Státu B a bylo to fakt super, chodili jsme sportovat, na bazény, a prostě mi s nim bylo fajn, on i když mi to nikdy neřek, myslím si, že mě měl hodně rád.“

ZK: „On Ti neřekl, že tě miluje?“

P: „Nee, bylo to vidět, z toho jeho chování, že jo, podle mě se ke mně choval hezky, švagrová má na to jinej názor, ale já si myslím, že jo. No a takovej nějakej zlom nastal těsně před odjezdem, my jsme to měli tak jako do srpna, jsme tam měli smlouvu a jemu nějak končila pojistka na autě, on tam byl svým autem, a říkal mi, že nějak musí napsat svý mamce, ať mu to zaplatí a ať mu to naskenuje a pošle mejlem, aby pak neměl nějaký problémy na dálnici a tak. No, a právě pracoval ve 3 směnným provozu, a když šel na noční, tak já šla nějak do pokoje a viděla jsem na nočním stolečku papír, tak jsem se podívala, co je to za papír, a to byl jako nějakej vytištěnej e-mail s tím potvrzením o zaplacení pojistky, a pak jsem se koukla jakoby jenom na příjemce, a kdo to odesílal, a to jsem si říkala, že nezní jako úplně jméno maminky. No a tak, co udělala Paula, vzala jsem ten e-mail a napsala to jakoby do facebooku, do vyhledávače. A to jsem docela koukala no, co na mě vyskočilo.“

ZK: „Co na Tebe vyskočilo?“

P: „Vyskočil na mě profil nějaký paní, která měla, v tom mailu bylo jako jméno a příjmení jiný než jeho, a na tom facebooku bylo její lomeno jeho příjmení, že jo. No a teď úvodní fotka byla prostě on, ta paní, dvě děti a pes.“

ZK: „Ty krásno ...“

P: „Tak jsem tak jako koukala na to a říkala si aha...?“

ZK: „Co Ti při tom probíhalo hlavou?“

P: „No hroznej šok, byla jsem hrozně šokovaná, že to přece nemůže být pravda, že tohle přece nemohl udělat, ještě když, já jsem zjistila, že to bylo docela běžný v tom Státě B, tam jezdili chlapi od rodin, kdy ženská jakoby zůstala doma s dětma a my jsme se třeba bavili ještě tady s tím klukem, tak on mi to říkal, jaký tam mají platy a on mi to říkal, že oni to řeší tadytím způsobem nebo někdy se sebere pár, děti nechají u prarodičů, ale byla tam i situace, že tam byla holka, která nechala s dítětem doma chlapa a jela vydělávat. No, a to my jsme právě takhle zjistili u sousedů, že tam byl takovej pár, kdy každéj doma někoho měli, ale ti si to řekli na rovinu, že si budou prostě jen tak spolu ... a na tu situaci on reagoval hodně podrážděně, ona byla holička, a on vypadal hrozně našťvaně, že ho to hrozně pobuňuje, a že už se k ní nepůjde stříhat a hrozně ji hanil, a prostě ve finále dělal to samý, o to víc mě to překvapilo, jako tvářil se, jaký na to nemá názor ve finále.“

ZK: „A cos dělala, když jsi na to přišla?“

P: „No byla jsem z toho hodně špatná a blbě se mi spalo tu noc. Hodně jsem nad tím přemýšlela ...“

ZK: „A on tam nebyl teda?“

P: „Nene, on byl na noční a já jsem to až potom zjistila, takže jsem si říkala, že si ho ráno podám, až přijde a říkám, že to bylo asi týden nebo dva před našim odjezdem a když přišel, tak já jsem na něj hned ve dveřích vybalila, jestli je ženatej a má dvě děti. A on se tak ve dveřích zarazil a že jak mě to napadlo, a kde jsem na to

přišla a že není ženatej a že nemá dvě děti, a já, no něco jsem viděla na facebooku, a on co jsem viděla? Tak jsem mu ukázala tu fotku a on prostě ani neměl koule na to přiznat to a omluvit se, ano lhal jsem ti, jsem ženatej, já si myslím, že on ví, že já bych s ním nebyla, kdyby mi to řekl, takže to bylo asi nějaký chlapský ego, víš, jakoby, takže on to všechno zapřel, že to není pravda a on si začal vymýšlet úplně nějaký příběhy, že je to manželka jeho bratránka, kterej tragicky zahynul na motorce a já blbá jsem mu to věřila, protože ..no takže jsme nějak týden nebo dva tam ještě zůstávali a on byl ještě naštvanej na mě, jako asi, že nepočítal, že na to někdo přijde a on chtěl bejt asi v pozici toho mača, víš, kdy má jako navrch, no, takže se to nějak urovnalo, protože jsme věděli, že odjíždíme, ale to mi začalo vysvětlovat hodně věcí, kdy už dřív jsem říkala, co bude po Státu B. A on, že třeba se tu ještě někdy potkáme, doděláš si školu. A já na to, no ale školu mám na rok a co bude potom, říkám, tak pojď do Města A, tam je spousta cizinců a on, že co by tam dělal a tak. Na to mně řek, že to není tak jednoduchý, jak si myslím, a že má ve Státě C domov, a já, že tam teď taky rok nebyl, tak co je za problém a bylo vidět, že nechce, a dost se cukal, tak jsem si říkala, kdo ví, co je na tom jako pravdy s tou ženskou, no a úplně jsem to definitivně zjistila, to byla taková náhoda, no náhoda. My jsme si občas zavolali i po tom Státě B, a on tam byl ještě vyřizovat nějaký dokumenty, no ale vždycky jsem slyšela, že mě volal, když byl někde venku, nikdy mi nevolal z domu a já jsem taková ...taková intuitivní, víš, já na tadyty věci bych řekla, že mám fakt čuch a dala jsem si dohromady pár věcí a už jsem mu úplně nevěřila v tomhle a neviděla jsem tam ani nějakou snahu, že bysme se viděli.“

ZK: „A to jste spolu byli ještě nebo ne?“

P: „No, nebyli jsme spolu, řekla bych, že jsme nebyli, tím Státem B to jakoby skončilo, ale to bylo ještě ... on se nabídl, že mě odveze domů, on bydlel nějakých 300 km od nás, sice si zajel, ale sám se nabídl, že mě odveze, já si tam pořídila i kolo, jinak bych si ho nekupovala, takže to mi dovezl, a vlastně, když jsme byli u nás, tak to loučení pro mě bylo hodně těžký, protože já tak tušila, že už se nevidíme, a když už tak možná v tom Státě B, což u mě připadalo v úvahu za rok, a musím říct, že i on brečel, když jsme se loučili, takže já si myslím, že on mě měl rád, ale on je prostě v situaci, nevím, jak moc je spokojenej v manželství, ale myslím si, že mě měl rád a že se jako fakt nezachoval hezky, že to fakt nebylo hezký, jak se zachoval, ale bylo to na něm vidět no, že mu to jednak bylo líto, že mě měl rád a ani kdyby chtěl, tak prostě nemůže odejít od rodiny..ale říkám, tím se ho nechci nějak zastávat a obhajovat, to ne, ale jako je to odpověď na otázku, jestli si myslím, že mě měl rád, tak myslím, že fakt jo. No a byli jsme v takovým hodně omezeným kontaktu a on se tam měl za půl roku vracet no a tehdy se řešili daně, takže mi řešil nějaký daňový vyúčtování , to jsme ho ještě prosila, ať mi tam vyzvedne nějaký dokumenty, a on, že jo, a mě to nedalo a šmejdila jsem různě na facebooku a tak, a objevila jsem tý holce profil na Google+, protože ona na facebooku nic neměla, takže z toho to nešlo poznat, jestli spolu jsou nebo nejsou, no ale našla jsem to na tom googlu, kde byly fotky prostě ze svatby, narození dětí, prostě všechno, no, a to byl hroznej moment, když jsem si to jako potvrdila. Já jsem to teda jako tušila už od toho odjezdu, ale tadyto mě to potvrdilo, takže jsme mu jako napsala, že mi lhal, a že jsem zjistila to a to, ještě jsem mu poslala odkazy a on se mi ještě úplně vysmál, jakože to mám být já, to si děláš srandu ..no a furt to zapíral, do poslední chvíle, ale tím u mě skončil no, ale paradoxně jsem se tady s tím smířila líp, než s tím předtím, tam mě to fakt dlouho drželo a měli jsme i společný kamarády, takže jsem se o něm občas dovidala něco, ale tady, to jsem už tak nějak půl roku tušila a nebyli jsme pořádně v kontaktu a viděla jsem, že se to nikam neposouvá, tak jsem si říkala, že tam něco musí bejt, s tou ženou a dětma, že to není tak, jak mně říkal on, takže tak nějak jsem to jako rychleji ...“

ZK: „Ale ty ses toho půl roku jako trápila, ne?“

P: „To taky, ale spíš jsem nad tím jako celou dobu přemýšlela, ale spíš jsem si připomínala ty hezký chvíle, co jsme zažili, jako to v Státě B byl asi jeden z nejlepších roků v životě, i když to dopadlo, jak to dopadlo a zachoval se tak, jak se zachoval, tak prostě z nějakýho důvodu pro mě hodně znamenal a bylo to fakt super, jako nelituju toho.“

ZK: „V čem to bylo tak super?“

P: „Tak celkově, on se mě hrozně líbil jako člověk, prostě osobnost a povaha, i prostě milenec jako super, asi nejlepší milenec, i když byl teda starší, možná tím, že byl starší, nevím, měl pro mě hrozně charisma a byl hodně oblíbenej mezi kamarádama, prostě uměl to no...“

ZK: „A teď už v kontaktu vůbec nejste. Nic o něm nevíš? „

P: „Ne, já jsem to úplně utla, prostě napsala jsme mu, on mi napsal něco ve smyslu, ať si pokračuju ve svém slídění, prostě všechno zapřel, i když jsem mu poslala ty odkazy s fotkama, takže tím to pro mě skončilo, že to nedokázal uznat, on se podle mě bál, že bych zkontaktovala tu ženu, že měl strach a ..upřímně jako jsem nad tím chvilku přemýšlela, že bych jí napsala, měla jsem i nějaký kompromitující fotky, takže kdybych chtěla, tak by to bylo hrozně snadný, ale říkala jsem si, že jsou tam ty děti, že to neudělám.“

ZK: „A kdyby nebyly, tak bys jí to řekla?“

P: „Kdyby tam nebyly děti, tak asi jo, asi jo, mě bylo líto těch dětí, já jsem si říkala, že oni za nic nemůžou, a rozbít jim rodinu, že asi ne..já bych tím stejně nic nezískala, zpátky bych ho neměla a ani nechtěla, samozřejmě, a ničemu by to nepomohlo, tak jsem to nechala být.“

ZK: „Ale bylo to těžký asi, vid’?“

P: „Hmmm.“

ZK: „Z tohohle ses dostala jak?“

P: „Asi zase to byl okamžik, kdy jsem se vracela do Města A, abych si dodělala magistra, takže jsem měla práce až nad hlavu, plus kamarádi, chodili jsme různě ven, na akce, cestovali.“

ZK: „Takže jenom čas.“

P: „Jo, zní to sice jako klišé, ale je to tak no, ten čas jako vždycky pomůže no, je to tak. Anebo jinej kluk, to moje kamarádka vždycky říká, že líp se zapomíná s někým jiným.“

ZK: „Zažilas to někdy, mělas to tak?“

P: „Jo, tak mě jako stačí málo, aby mě někdo zaujal, takže já jsem schopná hodně rychle zapomenout, když mám vedle sebe nějakýho fajn člověka, tak určitě, je to jednodušší.“

ZK: „No a co ty další vztahy?“

P: „Další vztahy, noo, ty byly teda tady už v Městě A, tak tady jsem si říkala, že se budu věnovat škole, dodělám si školu, a já hlavně ani neměla na vztahy náladu, a hlavně jsem věděla, že se budu stěhovat, že chci odjed, původně jsem myslela, do toho Státu B, ale pak, že ne, že pojedu do Města A, takže jsme si ani nějaký vážný vztahy nezačínala v tom Městě D, protože jsem věděla, že chci jet pryč. Tady ve Městě A ze začátku jako, to jsem měla jeden takovej kratší vztah, asi tři měsíce, ale to jsme zjistili s tím klukem, že se k sobě úplně jako nehodíme, že jsme každý někde trošku jinde, ač to vypadalo, že prostě...ne.“

ZK: „Takže to taky nebylo žádný drama?“

P: „Ne, to vůbec ne, to bylo úplně ..no, přesně, protože jsem nebyla zamilovaná, já když se zamiluju, tak je to pro mě těžký, a tady to toho jsem nebyla zamilovaná, takže to bylo jednoduchý, no a poslední, takovej vztah

no, to bylo taky vtipný, to se mi ještě nestalo, já jakoby vždycky, když toho člověka vidím, tak se mi buď líbí anebo tam nic není a jsme kamarádi a tady s tím klukem jsme se znali přes rok, a my jsme ze začli až tak po roce bavit a pak si spolu něco začali a taky no, úplně to bylo takový, že jsme se začli vídat, a on mi jako nic nesliboval, a já tak jednou jako naznačila, jak to teda máme, ale to mě řekl, ať to neřeším, a ať si to užívám, tak, jak to je, takže jsem pochopila, že to nebere nějak vážně a řekla jsme si OK, zkusím k tomu přistupovat stejně, ale byly chvíle, kdy mi přišlo, že to bere vážně, protože dělal věci, který by podle mě nějaký kamarád s výhodama, když to tak řeknu, prostě nedělal.“

ZK: „Jako jaký věci?“

P: „Jako takový gesta, víš, jako, že se i zajímal o mě víc, jako než musel, což by podle mě kamarád do postele nedělal, a byly tam takový věci, kdy se jako ptal, zajímal se víc i o mojí rodinu, a říkali jsme si věci, který třeba ani kamarádům takhle neříkám, takže věděl o mě víc, i já o něm, no ale tam byl problém, že jsme se viděli jenom v týdnů, takže víkendy ne, protože on má kromě práce ještě nějaký svoje aktivity, a já jsem si s ním vlastně začla někdy loni, koncem léta, a vlastně moje nemoc nás tak jako svedla dohromady.“

ZK: „Nemoc?“

P: „Jojo, já jsem marodila asi tři dny v létě, a on, co dělám, a já, že marodím, a že jsme měli jet na vodu, a on, že se staví, a donese mi nějaký sladkosti, džus a blbý kecy (smích). Tak mě vytáhl ven na večeři a bylo to fajn, no a pak mě pozval na nějakou svojí akci, takže jsem mu tam tak jako pomáhala a to bylo fajn, protože to bylo za Městem A, bylo hezky, teplo, bylo to u vody, pak jsme si zašli na věču a bylo to fajn, no a pak jsme se začali jako víc vídat a bylo to takový na pohodu, nic jsme neřešili a já jsme pak jela asi na měsíc, ne na tři týdny, na tři týdny do Státu E, tak jsem si říkala, že se uvidí jako, po tom Státu E, že buď zůstaneme v kontaktu nebo to vyšumí a já jsem si myslela teda, že to vyšumí, protože jsem nevěděla, jak on to bere, ale jako byly jsme pořád v kontaktu, takže to bylo super, a i když jsem přijela, tak na něm bylo hrozně vidět, že je rád, že jsem přijela, takže ... jo, to jsem asi neřekla, je to vlastně kolega z práce, takže jsem si začla s kolegou z práce, takže my když jsme někam chodili, tak jako na tajnáka, my jsme nedávali znát, že spolu něco máme, já jsem jako ani nechtěla. On si taky myslím, že ne, no, a to bylo asi poprvé, co mi dal pusu na veřejnosti, a to jsme byli kousek od práce, v nějaký hospodě, takže tam mohl být teoreticky kdokoli z práce, a bylo na něm vidět, že mě hrozně rád vidí, prostě objal mě, dal mi pusu, až jsem byla jako překvapená, že to jsem nečekala, takže to jsme se viděli po měsíci. Tak jsem měla dobrej pocit a říkala jsem si, že by z toho mohlo něco být, protože se tak choval. No, jenže pak se to zlomilo někdy v listopadu, kdy on měl nějakou velkou akci, a prostě neměl čas a začala upadat i komunikace, prosinec byl prakticky to samý, to jsme se viděli párkrát, když nepočítám práci, ale to kolem sebe jen projdem nebo dáme kafičko, takhle se bavím i s jinýma kolegama, to není nic na víc. Potom leden, to přišla sezóna těch jeho aktivit, takže to neměl vůbec čas, ale to jsme se viděli jenom, když jsem mu asi na 2 ty akce jela pomáhat, takže nebýt toho, tak bysme se asi neviděli...“

ZK: „Ty jo, ty seš taková hodná na ně...“

P: „No, právě, to je můj problém, no, až moc hodná. Tos řekla hezky no, prostě jsem blbá, a to bylo naposled, co jsme se viděli, protože to měl údajně moc práce, a v únory taky, že nemá čas. A to jsem se dozvěděla, že se tímhle baví s recepční a že s ní chodí na obídky, a tuhle na pivu je někdo viděl po práci, jak mi tvrdil, že nemá čas, a pak mi někdo říkal, že je pečeněj vařenej na tý recepci, tak jsem si říkala, aha, tak jsem ho omrzela, on je prostě takovej typ, tak na mě působil, že ho chvílku něco baví, a potom potřebuje změnu, no a už to bylo takový, i ta frekvence psaní a tadyty věci, už jsem o něm nevěděla prakticky, co dělá, pokud jsme si to neřekli

v práci, v kuchyňce, ale to je něco jiného, než když se s ním vídáš. No, takže jsme se neviděli asi dva měsíce on furt říká, jak nemá čas, takže jsem to tak jako vzdala, a to jsem mu pak ani nepsala, protože nikdy neměl čas a přišlo mi to jako výmluvy, když jsem se dozvěděla, že támhle chodí s recepční na pivo, támhle si udělali párty v práci, tak jsem si říkala, že o tom čase to asi není. No a vrchol všechno bylo, že už jsem byla taková odevzdaná a několikrát mu psala, ať si promluvíme, a on že nemá čas, a mě bylo divný, proč to nechce nechat být, že on mě svým způsobem nechtěl nechat být, že si mě chtěl asi jakoby udržet, kdyby mu něco nevyšlo.

ZK: „Jako zadní vrátka?“

P: „No, takovej jsem z toho měla pocit. A vrchol všeho bylo, asi před dvěma týdny, my jsme byli se spolubydlicí mojí, na koncertě jedné kapely, na kterou jsem vlastně přišla přes něj, protože my jsme spolu byli na jejich koncertě a on tam natáčel, no a mě se to hodně líbilo, bylo to takový funkový a to, tak jsme si udělaly dámskou jízdu a on si to všiml na facebooku, že jsme dala, že se zúčastním a okomentoval mi to, jakože aha se smajlíkem a já na to copak? Ale to neodepsal, tak jsem si řekla, že jim tam bude asi teda natáčet. No a, teď jsme tam šly na ten koncert a ještě jsme se bavili den předtím, že se tam potkáme a v pohodě, on šel pracovat, já s tou spolubydlicí, no a už cestou tam, prostě ta moje intuice, nevím, čím to je, jestli je to nějaký dar můj, a já si říkám, a co když tam jako s někým bude, co když si někoho pozval. A fakt, že jo, my jsme tam přišly a on u stolečku stál s naší jinou, bývalou kolegyní, se kterou se hodně bavil, vím, že ona do něj byla zamilovaná a dost ho uháněla, a on jí nějak odmítl, tak nevím, kdy se začli víc bavit. Ta holka si mě potom všimla, já jsem s ní chodila na němčinu, loni, takže se známe, a ona, jé, co Ty tady, a ona, že měla jít nějak s kolegama, ale ti onemocněli a ona nějak ani pak jít nechtěla, ale pak si řekla, nooo, on tady bude Vláďa, tak jakože nebude úplně sama, a potom se přidružila k nám, a oni furt na sebe mrkali, tak si říkám, to si dělá prdel, ne? Já jsem tady a oficiálně jsme si neřekli, že spolu končíme, já jsem to chtěla udělat několikrát, ale on vždycky otočil nějaký protiargument, a vždyť jako já fakt jako nemám čas, a furt se to snažil udržet, ještě jsem se ho ptala několikrát, není takovej problém říct, ne nechci se už vídat chci někoho jiného, chci být sám, prostě já jsem jenom chtěla vědět narovinu, ať mě nebulíkuje, a on pořád ne, ne, ne.“

ZK: „Tys mu věřila?“

P: „No, dlouho jsem mu věřila, i když mi ostatní říkali, no, vykašli se na to, on je to hajzlík no, ale já jsem si to asi musela zažít na vlastní kůži no, pořádně na tu čuňu padnout, no, a vrchol všeho tady na tom koncertě bylo, že kapela skončila a byl tam DJ, no a já ty holce řekla, že chceme ještě zapařit, jestli se přidá, a ona, já už asi pojedou domů, ale počkej ...teď odběhla, já koukala, kam jde, a ona běžela za ním, něco se domluvili a přiběhla za náma, že ještě 10 minut a jdu dom, a pak odešli spolu, že jo.“

ZK: „To ne.“

P: „Joo.“

ZK: „No a jak jsi na to reagovala?“

P: „No, byla jsem z toho hodně špatná už když jsme přišly tam, ale já mám naštěstí skvělou spolubydlicí, se kterou tohle řeším a díky ní jsem si to jako i tak užila, ale bylo mi to líto, zase styl, jakým to udělal, že nejednal férově, tak jak bych to vyžadovala, ale nevím, taky jsme s tím byla taková smířená asi díky tomu, že se to dělo delší dobu a už jsme se nevidali tak často, takže jsem si říkala, že z toho asi nic nebude, takže jsem to viděla trochu jako pasé, ale asi jsem potřebovala tady tu poslední kapku, tak jsem mu pak napsala, že jestli se chce bavit, tak ať se baví, ale beze mě a že tohle prostě vidět nemusím a na tohle měl zase hodně výmluv, že nevěděl, že mi to ubližuje a tak, takže zase já jsem byla zamilovaná a on to bral tak nějak nevím, no, nebral to vážně,

no ... takže to byl poslední takovej, jako bavíme se spolu normálně, akorát jsem mu řekla, že spolu nebudem no, a že mi není patnáct, tak nemám potřebu dělat nějakou naštvanou, no, ale..“

ZK: „Takže jsi to čekala, že to nevyjde?“

P: „Noo, jako jo, já jsem od toho do budoucna stejně moc nepočítala, a říkala jsem si, že uvidíme, ale říkala jsem si, že počkám těch pár měsíců, ale ono to začalo upadat, takže jsem jako tak nějak pochopila, že z toho asi nic nebude, ale zase jsem to brala vážněji já.“

ZK: „No a vidíš nějaký rozdíl mezi tím být zamilovaná a milovat někoho?“

P: „No jo, určitě je tam rozdíl...“

ZK: „V čem?“

P: „Že ta zamilovanost je přesně taková, že máš ty očekávání, a myslím, že zamilovaná jsem byla do toho posledního kluka a možná toho prvního, a určitě jsme milovala toho - ženatýho, a pak ten předním, jak vlastě odjel z toho Města D, je to jako o něčem jiným, no, jak bych to popsala, přesně, že asi v tý zamilovanosti člověk nevidí spoustu věcí, hodně věci toleruje, a myslím si, že jsem se i hodně podřizovala, nebo, že jsem asi, že fakt se mnou částečně manipulovali, ale já jsem to neviděla, protože jsem byla zamilovaná, takže jsem neviděla ty zásadní věci.“

ZK: „A myslíš, že zamilování může přerůst v lásku nebo to je oddělený a tou fází zamilování třeba nemusíš projít?“

P: „Myslím si, že to nemusí být jako propojený, že můžeš být jenom zamilovaná, a nemusíš ho pak milovat anebo naopak, že ho rovnou miluješ. Ale myslím, si, že jsem to jako nezažila, já jsem vždycky byla zamilovaná, a buď to pak přerostlo v tu lásku anebo to vyšumělo no.“

ZK: „A láska je co?“

P: „No, já si myslím, že přesně, asi v mém případě, to musí souviset i s jiným typem kluka, já jsem si vždycky vybírala takový stejný typy, já nevím, jak moc věříš na tadyty znamení, ale já jsem si vždycky vybrala váhy, a to mě děsí, fakt všichni tady ti chlapi osudoví byly váhy, a já mám i takovou teorii, nevím, jestli ti to můžu říct, ale on i můj biologickéj otec je váha, a byl to -, já to tak beru, že to byl první chlap, kterej mě opustil, on se na nás vykašlal a já prostě na ty váhy mám smůlu, a krom jedny mě vlastně všichni nechali, nevím, jak si to prostě tak jako ..nebo to mám tak nastavený.“

ZK: „Joo, to je takový, jak se říká, že si vybíráš partnery podle rodičů...“

P: „No, no, no, no, to je úplně přesný ..no, já si prostě říkám, že se musím zaměřit na jiný typy lidí, fakt si vybírám hodně podobný typy, oni tyhleti měli charakterově hodně společnýho, a myslím si, že ta pravá láska je přesně, když tě ten člověk respektuje, no a to jsem u těchle kluků neviděla, nebo, ze začátku jsem si myslela, že jo, ale přesně, jak člověk trochu prokoukne časem, tak zjišťuju, že se ke mně fakt nechovali hezky a pro mě určitě respekt a tolerance, je pro mě důležitý v lásce no, určitě, aby ti partneři byli rovnocenní.“

ZK: „Vyžaduješ třeba nějaký romantický gesta?“

P: „No, já mám fakt ráda spíš ty činy, takže mě hrozně, to dělal třeba tadycten poslední, to bylo úplně kravina, on mi třeba namaloval srdíčko na papírek a nechal mi ho na monitoru, nebo mi tam nechal čokoládku, tohle mě potěší hodně víc než slova třeba, já jsem tady ten typ, no.“

ZK: „Takže Ti může klidně říkat, že Tě miluje, jak chce, ale když to nevidíš, tak tomu nevěříš.“

P: „Přesně tak, no. Stačí, když udělá fakt nějaký takový gesto, nebo mi stačí, to taky nedělá každěj, podržet ti kabát, dveře v restauraci, to dělal taky ten poslední, to on u měl.“

ZK: „No, ale ke všem evidentně ...“

P: „Noo.“ (smích)

ZK: „A vášnivá stránka vztahu, potřebuješ, aby to fungovalo?“

P: „Joo!“

ZK: „A mělas nějaký vztah, kde to nefungovalo?“

P: „Hele, z těch vážnějších vztahů se mi to nestalo, to jsme si vždycky tak jako rozuměli.“

ZK: „Představ si situaci, kdyby to neklapalo a mělas ho ráda, je to jako problém?“

P: „To záleží. Jako určitě si myslím, že na hodně věcech se dá pracovat, a zkusit, takže pak by fakt záleželo, jak bych ho měla ráda, a pokud by měl snahu, tak určitě bych to neviděla jako důvod k rozchodu ...“

ZK: „A kdyby to nebylo dobrý ani tak?“

P: „To by byl jako zásadní problém no, ono se to pak odrazí i v tom celkovém vztahu no ...“

ZK: „A co je podle Tebe romantická láska?“

P: „Pro mě je romantická láska takový ty kýčovitý věci. Neříkám, jako mám ráda svíčky, ale takový ty přehnaný romantický věci, na to moc nejsme a jako mám ráda tadyty gesta, ale ty miň nápadný, a nesnáším Valentýna, ani jsme to nikdy neslavila, ale mám třeba ráda 1. máj, to je takovej hezkej svátek, ale romantická láska je to, jak to známe z těch filmů ...“

ZK: „A myslíš si, že to je reálný, aby takhle vztah fungoval?“

P: „No, asi je to hodně výjimečný, ale viděla jsem, aby takhle vztah fungoval mezi známýma, takže jo, občas jsme takhle páry viděla, ale otázka je, jak dlouho jim to vydrží, já si myslím, že to není moc udržitelný, ale viděla jsem už takhle páry, jako není jich hodně, ale hm ...“

ZK: „A máš třeba nějaký vzor podle čeho sis utvářela představu, jak by měl vztah vypadat?“

P: „Ty brďo, no ...“

ZK: „Chápeš, na co se ptám?“

P: „Joo, vím, co myslíš, ale musím se zamyslet ...jestli ono to nebude částečně z těch filmů no, asi jo, asi ne jako takhle přehnaně, nebo záleží asi i na tom věku, určitě, když jsem byla mladší, tak jsem to dost hltala, a věřila tomu, že to takhle musí být, ale ono, když si člověk něco zažije, tak už to vidí trochu reálněji no, ale jako jo, určitě na to věřím, jsou i vztahy, kde se k sobě lidi chovají hezky, respektují se, ale já si jenom vybírám takový typy ...“

ZK: „A věříš tomu, že někde po světě běhá ten pan Dokonalý?“

P: „No, kdysi jsem si to myslela, ale teď už si to nemyslím, to bych ho nikdy nemusela potkat, ale ne, ono, jak má člověk víc těch vztahů, tak s každým si, že jo, rozumíš nějakou dobu, pokud se něco nestane, ale na takovýho toho jednoho už nevěřím, to jsem fakt věřila kdysi, protože vím, že s více lidma si člověk rozumí.“

ZK: „Takže se z těch předchozích vztahů poučila nebo jenom ztratila iluze?“

P: „No já si myslím, že teďka budu dávat pozor, protože se mi stalo teď 4krát za sebou tohle, ale u mě to záleží, že někdy mám jako fakt slabší období, kdy jsem zklamaná a říkám si, že jsem ztratila fakt všechny iluze, ale pak je zase fajn období a jsem šťastná a teďka jakoby i hodně čtu takovou tu literaturu, ty různý vztahový věci. Rouiz Miguel a tady ty, já to mám hrozně ráda.“

ZK: „Jo, to čte mamka, ten napsal nějaký ty 4 dohody, ne?“

P: „A on má právě i, to jsem objevila v knihovně a to se jmenuje *Láska, vztahy, přátelství* a je to přesně o tom, že člověk by měl mít hlavně mít rád sám sebe a nehladat jí u nikoho jinýho, protože potom je to přesně o tý

závislosti, a to já jsem zjistila, že já u těch kluků měla, já si myslím, že mě ani tolik nebolelo, že jsme se rozešli, ale jako takovýto, že budu sama, jak jsem na nich byla závislá, já si totiž myslím, že jsem byla, takže teď se právě snažím víc se mít ráda, a víc volnosti sobě dopřát, žít svůj život a nelpět na partnerovi za každou cenu, takže tady ten přístup změnit no, to byla dobrá knížka ...“

ZK: „Uvědomit si svoji cenu.

P: „No, to zase říkal jinej kamarád, že ti chlapi se k nám chovají tak, jak jim dovolíme samy, a to je pravda, já jsem tomu poslednímu dovolovala až moc a on to věděl a zneužíval to ve svůj prospěch, takže jo, není to, že bych jako zanevřela na chlapy to ne, ale spíš teď to poslední beru jako ponaučení no ... pro jedno kvítí slunce nesvítí, nenechat sebou zametat, ale trvalo mi to dlouho, já byla taková nahlodaná, ale pořád jsem to nechtěla, nemohla udělat.“

ZK: „Ty seš taková důvěřivá, vid’? Nebo působíš tak na mě.“

P: „Důvěřivá a moc hodná no, taková hodně tolerantní, asi bych měla být v nějakých věcech trochu víc potvora no, neříkám, že dělat nějaký zlý věci, ale určitě trošku změnit ten přístup k tomu.“